

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344695424/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Men hvorfor smilte den Dame saaledes til mig i Dag, da jeg byttede Plads med hende bag paa Sporvognen i Bulevard St. Germain. Hun var saa fin og brunøjet – det er mit Livs Fejl at lægge Mærke til den Slags Enkeltheder. Hun takkede mig for min Opmærksomhed, og jeg fortalte hende, at i *mit* Land havde man Sporvogne i tre Etager, saa der var altid Plads nok, om ikke anden Steds, saa paa Imperialen.

Hvad er et Smil? Man taler om ømme, spotske, ja om skamløse Smil. Jeg kender hvide Smil – hvide som Majmaaneskin eller som en isblomstret Rude mod Lyset. Jeg kender Smil, gyldne som en ung Dag eller som en hensvindende Høst. Jeg kender Smil som en blussende Aftenrøde og Smil, der er røde som et Baal! – Det pludselig frembrydende Smil har som en Sol faaet Udtryk og Farve af de Skyer, der omlejrer Ansigtet; men det pludselig frembrydende Smil er altid en og samme Ting –

En hellig Ting!

Hvorfor fortrækker Læberne sig saa uimodstaeligt? Det er det usigelige, det utænkelige, det umulige, tyve ubestemmelige Indskydelser, der med et bliver til Liv, bliver til Kød og Blod.

Og skønt Vinden blæste, og Solen kun skinnede blegt denne Frostdag i Bulevard St. Germain, faldt ved dette Smil pludselig alle mine raadville Tanker i Traad, og alt, hvad jeg havde oplevet i de sidste fjorten Dage, fik for første Gang Sammenhæng og Mening, saa jeg maatte hjem for at fylde det hvide Papir med mit Krads.

Hvorfor skrive? Hvorfor gøre sig saa megen Ulejlighed for at mærke Jordgloben med nogle Navnetræk, hvorover Fremtiden før eller senere vil drage sin Stav og sine Stude? Men de tænker ikke derpaa, de Journalister, som fylder Paris, de Poeter, der fylder Verden med deres Cifre eller Tegn.

Det kommer af, at hver Linje, de skriver, indtil den mindste Tøddel, er *Elskovsnumre*. Og det Værk, som er noget andet, duer til slet ingen Ting.

Indtil Evighedens Klokke slaar; saa længe Seinen flyder med sit graagule Vand; saa længe de unge Mænd af ubevidst Ærbødighed bøjer Hovedet for de smækre, unge Piger – saa længe vil de skriven- de Mænd vedblive at glemme Nuet og Forfængeligheden for et smukt Smil. Og for i forelsket Lune at dække den gamle Klode med deres Krimskrams vil de opspinde Fabler uendeligere end dem i Tu-